

Geen alledaagsche geschiedenis, dat wil zeggen : niet iets, dat elken dag gebeurt, maar toch iets, dat best gebeuren kan, heb ik gelezen in een Engelsch kindertijdschrift. En dat wil ik je nu eens oververtellen.

Maar eerst moet je weten, dat er in Engeland een kinderbond is, die de „Zonnestrallen-zending” heet. Als een jongen of meisje lid wordt van die „Zending”, dan belooft hij of zij om een „zonnestraaltje” te wezen voor ’t een of ander kind, dat het minder goed heeft. Bijvoorbeeld : een dochttertje van een notaris op een dorp, zegt : „Ik wil een zonnestraal-vriendinnetje hebben”. Dan krijgt ze het adres op van een arm meisje in een groote stad. Ze begint met haar tijdschriftje dat „Gouden Zonnestrallen” heet, en waarin plaatjes en aardige verhalen staan, elke maand als zij het uit heeft, aan dat arme meisje te sturen, die ’t houden mag. Ze schrijft haar eens ’n briefje, en doet er een couvert met een postzegel in, opdat het meisje haar eens terug kan schrijven. Op den verjaardag van ’t arme meisje of met Kerstmis, stuurt het notarisdochttertje een postpakketje. En zoo brengt zij heusch wat zonneschijn in ’t donkere leven van ’t arme meisje, dat natuurlijk heel blij is met zoo’n zonnestraal-vriendinnetje, al heeft ze haar nooit gezien.

Zie je, dit moest je weten, om ’t verhaaltje te kunnen begrijpen.

„Hij had toch eigenlijk wel gelijk, die meneer van ’t jacht, toen hij zei, dat Garriway een God-vergeten oord is”, zei David, een jongen van ’n jaar of elf, tot zijn twee jaar oudere zuster Nan.

„k Begrijp niet, hoe hij zoo iets durft te zeggen”, was Nan’s verontwaardigd antwoord. „God-vergeten beteekent dat God niet meer om je denkt en zich niet om je bekommert — en dat doet God *nooit*”.

„Nou, maar ’t lijkt soms toch wel zoo”, hield David vol. „Is Garriway dan niet verlaten en eenzaam ? En als het dan zoo hard stormt, en er booten vergaan en er niets gevangen wordt, en dan

de geit ook nog dood gaat, lijkt het dan niet, of God ons heelemaal vergeet?"

„Hij doet 't niet — ik weet het zeker. Hij wacht misschien een poosje om te zien of we heusch op Hem vertrouwen”, antwoordde Nan.

„Als we maar wat meer te eten hadden, en... 'n goed vuur”, zei David klappertandend, „dan zou 't niet zóó moeilijk zijn. Of, als God ons gebed maar verhoord had — toen met de flesch, je weet wel”.

„Wie weet, wat Hij nog doet”, zei Nan hoopvol. En toch, toen David over „de flesch” sprak, stond haar gezichtje minder hoopvol.

Wat was dat van „de flesch”?

Garriway is een heel kleine visschersplaats op een voorgebergte aan de rotsige kust van Engeland. Op 't eind van Augustus had een plezierjacht Garriway aangedaan, en waren de opvarenden een paar uur aan land gegaan. Ze hadden kiekjes genomen, geitenmelk gedronken, en toen ze weggingen, hadden ze een pak kranten en tijdschriften achtergelaten, om de bewoners van dat eenzame oord wat op te vroolijken. Bij die tijdschriften was ook het kindertijdschriftje „Gouden Zonnestralen” geweest, en dat hadden Nan en David gekregen. Zij hadden het gelezen en herlezen, het uitgeleend, totdat het heelemaal uit elkaar hing.

In dat tijdschriftje hadden ze gelezen van een paar eenzame kinderen, die verlangden naar een vriendje, en er een kregen door de Zonnestraal-zending. Dat vriendje stuurde hun elke maand het tijdschriftje, en schreef ook af en toe aan hen. Stel je eens voor, dat hun zoo iets te beurt viel!

Een brief te krijgen in Garriway! Een vriendje te hebben in die groote, drukke wereld, die ze zich in hun afzondering zoo heel mooi voorstelden. Hè, als de Zonnestraal-Zending voor hen ook eens zoo'n vriendje kon opdiepen!

Met niemand spraken zij er over. Maar samen deden zij het des te meer. Hun moeder was dood, hun vader was een stille, in zichzelf gekeerde man, die meest op zee was. Toen kregen Nan en David op zekeren dag een goeden inval. Samen stelden zij een brief op, aan den secretaris van de Zonnestraal-Zending, waarin ze hun adres opgaven, en vertelden dat ze zoo graag een Zonnestraal-vriendje wilden hebben. Daar ze geen postzegel had-

den, deden zij het briefje in een flesch, want ze hadden gehoord, dat schipbreukelingen dat wel deden. De flesch werd goed gekurkt, en bij vloed liepen ze zoo ver mogelijk in zee, en gooiden toen de flesch ver weg. Maar eer zij in zee liepen, waren zij op het eenzame rif neergeknield, en Nan had gebeden: „O Heer,

wij vertrouwen het U toe. De zee is zoo groot en de flesch zoo klein, en er kan van allerlei mee gebeuren. Maar Gij kunt maken, dat de brief terecht komt, en dan zullen we U o zoo dankbaar zijn.”

Dat was gebeurd begin September... En nu was 't 1 November. Twee dagen geleden was vader uit visschen gegaan met een anderen man, en ze waren nog niet terug. 't Gebeurde wel eens meer, dat een boot lang uit bleef, en ook wel dat een boot nooit terug kwam. Dat wisten Nan en David maar al te goed! En 't had zóó gestormd en de zee had zoo gebulderd en 't schuim geworpen tot op de daken der visscherswoningen.

Huiverig zaten de kinderen bij elkaar dien eersten Novemberavond. 't Vuur smeulde bij gebrek aan voedsel, en al te veel

hadden ze ook niet in de maag! Was 't wonder, dat David nu dacht aan wat een der heeren van 't jacht gezegd had — die Garriway 'n Godvergeten oord had genoemd?

Maar Nan's vertrouwen was ongeschokt.

„Wie weet wat Hij doet”, herhaalde ze. „En wie weet waar de flesch nu is. En vader en Jack kan Hij immers ook bewaren?”

Een hoopvolle, vertrouwende stemming is aanstekelijk. En wat minder treurig ging David naar bed.

Nog was 't den volgenden morgen donker, toen er hard op de deur werd geklopt. Bevend ging Nan open doen. Wat zou ze hooren?

Daar stonden vader en Jack. En vader had een mand met een deksel onder den arm.

„Daar zijn we eindelijk, beste meid! Nou! 'k ben blij, dat ik 'r ben! Zes en dertig uur geleden dachten we, dat het gedaan was met ons. Maar 't lukte ons om de haven van Philliport binnen te loopen en daar hebben we gewacht tot 't ergste over was, en 'n uur of zes geleden zijn we overgestoken. En we hebben wat meegebracht ook. Die Jack kreeg den dwazen inval om aan 't postkantoor te gaan vragen of er soms iets was voor Garriway. „Je kan nooit weten!” zei hij. En stel je voor, hoe verbaasd ik was, toen hij er vandaan kwam, en vertelde, dat er een mand stond aan 't adres van David en Nan Mac Gill!”

Wie had die mand gestuurd? Dat vroegen ze zich telkens af, terwijl die uitgepakt werd. Wat zat er 'n boel in! Een boek, een pot met gelei, een pakje thee, een bus met suiker en een bus cacao, noten en appelen! Onderin lagen twee warme gebreide truien. Op de roode trui was een papiertje gespeld en daar stond op: „voor Nan” en op de blauwe stond: „voor David.” En op zij van de truien lag ... een flesch! Ja, *de* flesch! dezelfde flesch! En in de flesch was een briefje, waarin verteld werd, dat de flesch gevonden was door kinderen, die een uitstapje maakten naar 't strand van Hastings. Ze hadden het briefje van Nan en David gelezen en het opgestuurd aan den secretaris van de Zonne-stralen-Zending, en er bij geschreven, dat zij, Mary en Fred Rosfiter, graag die eenzame kinderen in 't verafgelegen Garriway als hun vriendinnetje en vriendje wilden aannemen. En toen hadden ze met behulp van dien secretaris de mand verzonden.

Nan en David keken elkaar aan, toen hun vader zei, na 't lezen

van dien brief: „Zoo iets heb ik nog nooit beleefd! Ik heb ook wel eens gedacht, dat de menschen gelijk hadden, dat Garriway een Godvergeten oord was. Maar de vriendelijkheid van menschen heeft ons zelfs hier gevonden, en ik zeg maar: als God dáár de hand niet in gehad heeft! Me dunkt: we hebben er Hem voor te danken.”

„Ja, dat zullen we doen, vader,” verklaarden de gelukkige Nan en David tegelijk.

